

Gugenberga a Neveltena,« jak je zapsáno v protokolu o hlavním přelíčení. I kdyby tímto zápisem bylo řečeno, co uvádí stížnost, že originály archů skutečně pocházejí od umělců malířů, netýkala by se okolnost ta otázky, zda mohl nalézací soud dospěti v otázce vědomosti ve smyslu § 51 zák. o pr. pův. ku přesvědčení již uvedenému. Že posudky znalců S-a a T-a jsou v příkrém rozporu s posudky znalců D-a a P-a, nalézací soud nejen nepřehlédl, nýbrž naopak právě tato okolnost byla mu důvodem pro řečený již závěr skutkový. Ani z toho, že obžalovaný, napodobě obžalobcovy archy, používal zrcadlových otisků, a že na svých napodobeninách neuvedl své firmy, ač ji uváděl na svých výrobcích původních, neplyne, že si byl vědom oné povahy původních archů, pro nedostatek jejíhož uvědomění si rozsudek sprostňuje obžalovaného. Jak dovedeno, je zmateční stížnost ve všech směrech neodůvodněna, pokud vůbec ji lze uznati za provedenu po zákonu. Byla proto zavržena.

Čís. 2921.

Vyhrůžka ve smyslu § 98 b) tr. zák. nemusí označiti určité zlo, jímž hrozeno; při povšechné vyhrůžce nemusí se soud vysloviti určitě, kterým zlem obžalovaný skutečně hrozil, stačí, když soud zjistí, že bylo hrozeno jedním ze zel v § 98 tr. zák. rovnocenně vyznačených, aniž by bylo nezbytně třeba tolo zlo jednotlivě určovati.

»Skutečným násilím« jest každý útok čelící (obzvláště) proti tělesné neporušenosti napadeného; není třeba, by tato byla skutečně porušena (hozený kámen nezasáhl).

Pro posouzení, zda je pokládati zmateční stížnost za provedenou podle zákona, nelze se držeti jednotlivých vět stížnosti, nýbrž jejího celkového doslovu (tendence).

(Rozh. ze dne 8. října 1927, Zm I 152/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 4. února 1927, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 98 a), b) tr. zák., přečinem shluknutí podle § 283 tr. zák. a přestupkem útisku podle § 1 zák. ze dne 12. srpna 1921, čís. 309 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po stránce hmotněprávní uplatňuje stížnost, že hození dvou kamenů, z nichž žádný nezasáhl osoby, na něž bylo hozeno, nelze podřaditi pod pojem skutečného násilí; jak tento čin, tak i projev »nestydíte se dělati stávkokazy, když to nepůjde takhle, tak to půjde jinak«, jsou prý příliš slabé intensity, než, by se daly zahrnouti pod ustanovení tak přísné, jakým jest § 98 tr. zák., mohlo by tu v obou případech jíti nanejvýše o zlé nakládání, pokud se týče vyhrůžku újmou na těle (po rozumu zákona o útisku); uvedený projev nedosahuje prý však ani kvalifikace

hrozby újmou na těle, cti nebo svobodě a jde v něm spíše o beztrestné, třebaš unáhlené vyjádření pobouřeného účastníka stávký. Námitky jsou pochybeny. Zrušovací soud nesdílí sice stanovisko generální prokuratury, že stížnost není, pokud jde o slovní projev, provedena po zákonu, takže jí sluší po této stránce pokládati za vůbec neprovedenou. Tu nelze se totiž držeti jednotlivých vět stížnosti, nýbrž celé její tendence a z té plyne, že stížnost stojí na stanovisku, že výrok obžalovaného nebyl takového rázu a intensity, že by mohl zakládati skutkovou podstatu zločinu podle § 98 tr. zák. Tu pak je ovšem pravda, že nalézací soud, zjišťuje výrok obžalovaného pronesený dne 2. září 1926 k Antonínu Č-ému, Josefu S-ovi a Emilu N-ému »když to nepůjde takhle, tak to půjde jinak«, nezjišťuje výslovně, jakým určitým zlem bylo hrozeno. Zrušovací soud nestotožňuje se však s názorem projeveným obhájcem obžalovaného při zrušovacím líčení, že vyhrůžka musí označiti určité zlo, jímž hrozeno, a že při tak povšechné vyhrůžce obžalovaného bylo povinností nalézacího soudu, by se určitě vyslovil, kterým zlem obžalovaný ve skutečnosti hrozil, kdyžť zákon v § 98 b) tr. zák. jen vyhrůžku ublížením na určitých statcích, na těle, svobodě, cti nebo majetku béře za způsobilý podklad zločinu vydírání. Než na nalézacím soudu nelze žádati, by určitě zjišťoval něco, co na základě materiálu po ruce jsoucího nemůže zjistiti. Zkoumati jest toliko, zda to, co v případě tom soud skutečně zjistil, stačí, by skutek obžalovaného podřaděn byl pod zákon, jehož naň použito. Rozsudek vyslovuje, že stěžovatel (oním projevem) vyhrožoval ublížením na těle, nebo cti, nebo majetku; při všeobecnosti vyhrůžky obžalovaného nebyl nalézací soud ani s to, by více zjistil. Věc ta nemá však významu, jakmile nalézací soud zjišťuje, že se jedná o vyhrůžku ublížením na jednom ze statků v § 98 tr. zák. rovnocenně uvedených. Uznává-li zákon pohrůžku ublížením na kterémkoliv z těchto tří statků za způsobilou, by založila zločin vydírání podle § 98 b) tr. zák., stačí úplně, když soud zjistí, že hrozeno jedním ze zel v § 98 tr. zák. rovnocenně vyznačených, aniž nezbytně třeba, toto zlo jednotlivě určovati, to tím méně, an zákon sám neodvozuje závažnost pohrůžky z důležitosti zla, jímž bylo hrozeno, nýbrž i z okolností a osobní povahy ohroženého. Nalézací soud zjistil, že vyhrůžka obžalovaného byla taková, že mohla v tom, komu vyhrožováno, vzbuditi důvodnou obavu, při čemž poukazuje netoliko na zlo, jímž bylo hrozeno, nýbrž i na okolnosti, za nichž obžalovaný výroku užil. Obžalovaný působil totiž podle zjištění nalézacího soudu na dělníky, kteří chtěli pracovati, by od tohoto svého úmyslu upustili, tak, že je do práce i z práce musili doprovázeti četníci. Správnost zločinné kvalifikace projevu má vliv i na kvalifikaci druhého skutku, totiž na hození kamenů. Dlužno sice přes námitku stížnosti přisvědčiti názoru rozsudku, že ve skutku tom jest shledati skutečné násilí, jímž jest každý útok, čelící (obzvláště) proti tělesné neporušenosti napadeného. Není třeba, by jím byla tělesná neporušenost skutečně porušena, a nezáleží na tom, že kameny stěžovatelem hozené nezasáhly osoby, na něž byly namířeny. Rozlišuje-li zákon v § 98 mezi skutečným násilím a vyhrůžkou, činí tak, by postihl jak útoky přítomné, tak i útoky budoucí, přesněji řečeno, jak

způsobení zla, tak i jeho opovězení. To i ono jest ustanovením tím stíháno jako nátlak na cizí vůli a nátlak na cizí vůli nastane při útoku na tělesnou neporušenost již tím, že se předsebere, nikoliv teprve tím, že se podaří alespoň potud, že útok zasáhl tělo osoby, na niž útočeno. Avšak v nepravu jest rozsudek, předpokládaje, jak z úvah o výměře trestu patrné, že šlo v projevu a v házení kamenů — o různé, samostatné činy, z nichž dlužno každý zvláště hodnotiti. Stěžovatel učinil projev, jedal na kole okolo Č-ého, S-a a N-ho, vešel pak do verandy hostince v M. B. a hodil kameny na řečené dělníky, jakmile k hostinci došli. Učinil tedy skutečné násilí těmže osobám, jimž svědčila i vyhrůžka bezprostředně před tím pronesená. Jak osobami napadených, tak i časově a co do účelu a poněkud i místně byly vyhrůžka a skutečné násilí ve vzájemné souvislosti a dlužno je proto pokládati za složky uskutečňování téhož zločinného rozhodnutí, t. j. za skutek jednotný. Je-li tomu tak, nelze kvalifikovati jednu složku jednotného skutku jako zločin, druhou jako pouhý přestupek; zločinná kvalifikace vyhrůžky má za nutný důsledek i zločinnou kvalifikaci připojeného k ní skutečného násilí. Byla-li ostatně způsobitou vzbuditi důvodnou obavu již pouhá vyhrůžka, bylo způsobilým přivoditi tento duševní účinek tím více hození kamenů k vyhrůžce pak přistoupiť. A právě touto kvalitou a intenzitou použitých prostředků liší se vydírání od pouhého útisku, jak vyplývá jasně již z porovnání doslovu toho i onoho zákonného předpisu. Neodůvodněnou stížnost bylo proto zavrhnouti.

Čís. 2922.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).

Podněcovati k násilné změně statků chráněných v § 1 a tím k úkladům o republiku (§ 15 čís. 3 zákona) lze nejen přímo, nýbrž i zakrytě, doporučováním výhodnosti, potřeby a oprávněnosti násilné změny ústavy ve směrech v § 1 uvedených.

Zodpovědný redaktor jest s hlediska čl. III. zák. čís. 142/68 (§ 42 zák. na ochr. rep.) povinen učiniti vhodná opatření, která jsou s to bezpečně zabrániti, by do tisku nebyl pojat článek, jehož obsahu nezná a jehož neschválil; jak dalece má tato povinnost jíti, řídí se okolnostmi případu.

Peněžitý trest podle druhé věty třetího odstavce § 42 zák. na ochr. rep. jest uložiti, bylo-li v závadném článku podněcováno ke zločinům zvláště nebezpečným.

(Rozh. ze dne 8. října 1927, Zm II 256/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 18. března 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem a přestupkem zanedbání povinné péče podle čl. III. zák. ze dne 15. října 1868, čís. 142 ř. zák. v doslovu §u 42 zákona na ochranu republiky, vyhověl však v zasedání neveřejném odvolání státního zastupitelství z toho, že nebyla obžalovanému uložena peněžitá pokuta,